

ling ligesom ogsaa ved 3die Behandling af og til kom stærke Paastande frem, og naar man saa tillod sig ved en afbrydende Bemærkning at svare lige paa staaende Fod, saa fik man undertiden det Svar, at det var smagsfulde Bemærkninger, en Betegnelse af, at man ikke betjente sig af en pæn Maade at fremsætte sine Modbemærkninger paa. Men, mine Herrer, da jeg ved 2den Behandling af Finansloven omtalte Hærloven af 1867 og den Bevilling, som knyttede sig dertil, og hvad den daværende Ordfører havde stillet i Udsigt, at vi kunde komme til at give ud til vort Hærvæsen, nemlig 5 Millioner Rigsdaler om Aaret, da fandt den ærede Ordfører det passende ikke alene at sige, at jeg havde nævnt Statsraad Fenger hundrede Gange, skjøndt jeg kun havde nævnt ham 3 Gange, men han paafødd til lige, at jeg ikke kunde paavise et eneste Sted under disse Forhandlinger, hvor der er fremkommet Noget om, at man kunde holdes indenfor en Bevilling af 5 Millioner Rigsdaler om Aaret. Nu har jeg gennemlæst disse Forhandlinger for at finde, om den daværende Ordfører har udtalt sig saaledes, som jeg dengang sagde, og det er ganske vist, at hans bestemte Ord i saa Henseende har jeg ikke liggende for mig; men jeg kan tydelig erindre, at saadanne Uttringer ere faldne under Forhandlingerne i Udvalget, hvoraf jeg, som bekendt, dengang var Medlem. Imidlertid vil jeg indvømme, at, hvis jeg nu ikke havde andre Beviser at føre for den af mig fremsatte Paa-stand, kunde den ærede Ordfører have Ret, men det gjør ikke Noget, hvem Personen er. Om jeg nu har feilet deri, at det ikke var den daværende Ordfører, der sagde, at Udgifterne til Hærvæsenet ikke vilde overstige 5 Millioner Rigsdaler, saa er det blevet sagt af andre, jeg tør maasse sige ligesaa indskyldesrige Mænd som den daværende Ordfører. For at de Herrer kunne komme til Erkendelse af, om det er mig, der har Ret, eller den ærede Ordfører, vil jeg bede de Herrer se efter i Rigsdagstidenden for 1866—67, Folkethingets Forhandlinger, Sp. 7,831, de ville da finde, at S. A. Hansen netop har sagt det, som jeg ansøgte, at den daværende Ordfører havde sagt. Men de Herrer ville ved at gaa videre i Forhandlingerne se, at selv den ærede Ordfører fuldstændig har vedkjendt sig, at det i hvert Fald ikke faae ud til, at man ikke kunde tro, at Udgifterne vilde komme til at overstige 5 Millioner Rigsdaler, idetmindste vilde det ikke være af nogen synderlig Betydning. I den Forhandling, der

førtes mellem S. A. Hansen, den ærede Ordfører og Ministeren, vil man finde, at S. A. Hansen navnlig var imod Ministerens Forslag, fordi han efter de Beregninger, han var istand til at opstille, ikke troede, at Udgiften vilde kunne holdes indenfor en Sum af mellem 4 og 5 Millioner Rigsdaler, et Par Hundrede Tusind Rigsdaler fra eller til vilde man ikke regne saa nøje paa; men han vilde derimod gaa med til Flertallets Forslag, og for det var Fenger Ordfører, og blandt Flertallet var den nuværende Ordfører for Finansudvalget. Dermed haaber jeg tilstrækkelig at have beviset, at den Bemærkning af den ærede Ordfører, at de af mig ansøgte Udtalelser skulde jeg ikke være istand til gjennem Forhandlingerne om Hærloven noget Sted at paavise, var fuldstændig greben ud af Luften. Dernæst ville de Herrer ogsaa erindre, at den ærede Ordfører ved Finanslovens 2den Behandling fremsatte den Paa-stand, at jeg havde stemt for de 30 Millioner Kr.; det var i 1875, at det Spørgsmaal var for. Jeg sagde Nei dengang, jeg har ikke gjort det, det vil findes i Rigsdagstidenden. Den ærede Ordfører sagde, at han meget stærkt betvivlede det, at han ikke kunde tro det, og at han var saa temmelig overbevist om, at jeg havde stemt, som han sagde. Jeg forlangte dengang, at han skulde med Forhandlingerne i Haanden paavise mig, at jeg har stemt saaledes; men den ærede Ordfører har ikke gjort det, min Benægtelse staar, og hans Bevisførelse er ikke tilstede. De ville endyverligere erindre, at han ogsaa vilde gjøre mig ansvarlig for de ekstraordinære Bevillinger paa § 26 ifjor. Jeg sagde: Nei, jeg har ikke stemt for dem. Overhovedet vil jeg sige, at jeg systematisk har stemt imod enhverformelt ekstraordinær Bevilling til Forsvarsvæsenet af større Bestaafenhed ligesaa 1867 til Dato. Altsaa jeg vil baade i denne Sal og udenfor væge mig imod, at den ærede Ordfører tager mig til Indtagt for, hvad han er medskyldig i. Det maa være hans Sag at forsvare det. Jeg synes, det er underligt, at han er saa forlegen for at faae Andre ind i, hvad han bærer Ansvaret for. Saa var der en Bemærkning ved 2den Behandling, som jeg tilstaa, jeg tilfaste den ærede Ordfører, og som han tilsyneladende blev fornærmet over eller i alt Fald tog mig ilde op. Det var det bekjendte „Dannevirke i Bryttet“. Jeg skal ikke negte, at hans Svar derpaa var en ligesaa ublid som uvenlig Uttring til mig. Da jeg bemærkede, at jeg havde kempet paa Dannevirke, svarede han, at jeg havde